

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatelky **O. S.**, zastoupené JUDr. Alenou Strnadovou, advokátkou se sídlem v Liberci, Tovaryšský vrch 1353/l, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 10. 2004, č. j. 64 Az 110/2004 – 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Stěžovatelka napadá včas podanou kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 10. 2004, č. j. 64 Az 110/2004 – 21, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán“) ze dne 17. 5. 2004, č. j. OAM-1800/VL-20-03-2003, jímž byla zamítnuta její žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění napadeného rozsudku dospěl krajský soud k závěru, že stěžovatelka požádala o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, což zakládá podle citovaného ust. § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu důvod pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné, a proto správní orgán nepochybil, pokud tuto žádost zamítl.

Stěžovatelka odůvodnila kasační stížnost tím, že jí nebyla doručena výzva podle § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen s. ř. s.), a proto jí bylo odepřeno zákonné právo účasti na řízení před soudem a pro tuto vadu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

Správní orgán ve svém vyjádření prohlásil, že se k důvodnosti námitky nemůže vyjádřit, neboť se týká činnosti soudu.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud (dále též i jen „soud“) zjistil tyto rozhodující skutečnosti :

Přípisem krajského soudu ze dne 3. 8. 2004 byla stěžovatelka vyzvána, aby sdělila, zda souhlasí s tím, aby ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bylo o věci rozhodnuto bez jednání; současně byla poučena, že souhlas bude udělen také tehdy, pokud do dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádří svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. Z dodejky založené ve spise vyplývá, že uvedený přípis stěžovatelka převzala osobně dne 27. 8. 2004. Podáním předaným osobně v podatelně krajského soudu dne 13. 9. 2004 stěžovatelka prohlásila v ruském jazyce, že souhlasí, aby soudní jednání o udělení azylu proběhlo v její nepřítomnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnila stěžovatelka v kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka se dovolává důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti z důvodu vady řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Stěžovatelka tuto vadu spatřuje v tvrzeném nedoručení výzvy podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

Nejvyšší správní soud tuto námitku neshledal důvodnou. Ze soudního spisu totiž jasně vyplývá, že stěžovatelka nejenom že osobně převzala výzvu podle § 51 s. ř. s., ale dokonce výslovně souhlasila s tím, aby soudní jednání o udělení azylu proběhlo v její nepřítomnosti.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 cit. zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatelka podala současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu z důvodu nadbytečnosti nerozhodl, neboť o věci rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl

ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a správnímu orgánu mimo obvyklou činnost žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu